

kastes paa Grund af en ham tidligere overgaaet Tyvdom, har Savnet ogsaa i andre Tilfælde gjort sig gjældende. Ministeriet har imidlertid af nærliggende Grunde ikke troet at burde fremdrage de enkelte Tilfælde og skal derfor indskrænke sig til eksempelvis at nævne, at Ministeriet har været ude af Stand til at tilstaae en Fisser, der med stor Dpoffrelse og Livsfare i flere Tilfælde havde reddet Andres Liv, og som saavel herved som ved sin øvrige Vandel havde gjort sig fortjent til et Hæders-tegn, et saadant, da han i sin Ungdom havde udstaaet Straf for en vanærende Handling ifølge en Underrettsdom, der endog maatte antages at være støttet til utilstrækkeligt Beviis. Ministeriet har derfor taget under Overveielse, om der ikke maatte være Grund til at søge den i saa Henseende manglende Lovhjemmel tilveiebragt. Ifølge Ministeriets Formening er der ikke Lidet, der i Almindelighed taler imod at lade den omhandlede Inkapacitet hefte paa en Person, der ved sin hele senere Vandel har viist, at den af ham i sin Tid begaaede Forbrydelse var et enkelt ulykkeligt Feiltrin, og det forekommer Ministeriet at være meget haardt, at en stor Deel af de Lovbud, om hvilke der her er Tale, med Nødvendighed maa medføre, at en for lang Tid siden, maaskee i Bedkommendes tidligste Ungdom, begaaet Forbrydelse, der ellers vilde være glemt og udslettet ved den Paagjældendes senere dadelstrie Liv, idelig atter drages frem for ham selv og Andre, f. Ex. ved den aarlig tilbagevendende Udelukkelse fra de offentlige Valglistor. Naar Man overhovedet ikke kan nægte at denne Medborgerens Agtelse kan gjenerhverves af den, der engang har mistet den, vil det formeentlig heller ikke kunne paaftaaes, at den legale Forringelse af Agtelsesrettighederne bør være ugenkaldelig. Det maa ogsaa ansees for mindre stemmende med den senere Tids Bestraelfer for i Straffen at søge et virkelig Forbedringsmiddel vedvarende at stemple den, der engang har gjort sig skyldig i en vanærende Handling, som uærdig til Medborgerens Agtelse. Da derhos flere frem-

mede Lovgivninger aabne Udgang til en Rehabilitation som den omspurgte, idet t. Ex. den engelske Benaadning kan gives et saa vidt Omfang, medens der i Frankrig ved Lov af $\frac{3}{6}$ Juli 1852 er aabnet Udgang til en særlig Rehabilitation, og den nyeste svenske Straffelov-bog ved de enkelte Forbrydelse har fastsat Tidsgraendser for deres Indflydelse paa Retsrettighederne, har Regjeringen troet at burde forelægge Rigsdagen nærværende Lovudkast, hvorved den omhandlede Mangel i den bestaaende Lovgivning agtes afhjulpen, og ved hvis Affattelse Ministeriet nærmest har fulgt den ovenfor nævnte franske Lov. Ministeriet er ved Udarbejdelsen gaaet ud fra, at medens Agtelsesoprejsningen burde være aldeles fuldstændig, saa at enhver Følge, der i Lovgivningen er knyttet til den Handling, for hvilken den Paagjældende er dømt, for Fremtiden opheves, burde Udgangen til at erholde en saadan Rehabilitation ikke — i alt Fald for Tiden — aabnes for vidt. De enkelte Bestemmelser i Lovudkastet sigte derfor til at binde den Kongelige Raadesaak til saadanne Betingelser, at det saa fyldestgjørende som muligt kan ansees godtgjort, at den, som attraaer samme, efter udstaaet Straf eller efter den Tid, da samme er eftergivet ved Benaadning, har ført en i enhver Henseende ulastelig Vandel i et saa langt Tidrum, at en virkelig Garanti er tilstede for hans moralske Forbedring. Medens Ministeriet iøvrigt ikke anseer det fornødent nærmere at gaae ind paa Udkastets Bestemmelser i saa Henseende, der formeentlig ikke trænge til nogen Forklaring, skal Ministeriet kun bemærke, at Tilstaaelsen af den omhandlede Oprejsning efter sin Natur formeentlig maa være diskretionair, saa at Tilstedeværelsen af de i Lovudkastet ommeldte Betingelser ikke maa kunne give et bestemt Krav paa samme, og at den saavel af denne Grund som ogsaa fordi den er en med Benaadningsretten beslægtet Virksomhed formeentlig rettest bør lægges i Kongens Haand.